

Een echte doorzetter

Het levensverhaal

Colofon

ISBN: 978 90 8954 576 3

1e druk 2013

© 2013, Lydia Bouman

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra
Redactionele adviezen: Mindert Wynstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Een echte doorzetter

Het levensverhaal

Lydia Bouman

Inhoud

1. Mijn geboortejaren	7
2. Het eerste boek van Lydia Bouman	10
3. De tijd dat ik op bed lag	20
4. De mondharmonicacclub	26
5. Als je Spina bifida hebt	28
6. Spina bifida, deel 2	35
7. De hersenbloeding van mijn moeder	38
8. De vakantie in Epe	40
9. Vakantie Geesteren 2009	44
10. Waarom raad ik mensen aan om in God te gaan geloven?	45
11. Werkverslag Harlingen	55
12. Het leven op Us Dream	58

Mijn geboortejaren

Ik, Lydia, ben op 18-09-82 geboren in Het AZG in Groningen. Toen ik geboren was, mocht ik maar heel even bij mijn moeder liggen en toen moest ik meteen naar de o.k. kamer om geholpen te worden omdat ik het anders niet zou halen en dat moest wel omdat ik wilde leven en omdat ik een meid ben van het knokken, knok ik ook door. Als kind zijnde woonden we aan de Pasteurlaan naast vrienden van ons. Dat was heel toevallig dat we naast elkaar kwamen wonen en dat was heel gezellig. Als kind kon ik mezelf uit- en aankleden op de aankleedtafel en ik kon zelf op bed klimmen, maar nu helaas niet meer. Ik ging toen ook altijd met mijn zus buiten spelen. 'Elastieken', dat wilde ik graag. Mijn vader tilde mij dan op en dan ging ik samen met hem springen en dat vond ik toen erg leuk. Maar nu ik groter ben niet meer, omdat ik het nu niet meer kan omdat ik te groot werd. Mijn benen groeien nog wel. Ik ging ook met mijn moeder en mijn vader op reis naar verschillende dingen die aangepast zijn

en daar gingen we ook naar de kerk. Toen ik klein was, namen mijn vader en moeder me op de arm en boden ze mij aan God aan, ook al was het dan wel in het ziekenhuis waar ik toen in lag. Daar ben ik dus gedoopt.

Ik werd steeds ouder en toen ik 14 jaar was ging ik zelf geloofsbelijdenis doen en dat is dus dat ik zelf voor God mag kiezen, ook al hebben mijn vader en mijn moeder toen ik klein was het al voor mij besloten

Mijn kinderjaren waren niet altijd leuk omdat er heel erg veel gebeurd is. Wat precies kan ik niet uitleggen omdat dat te veel pijn doet. Sommige familieleden weten er wel van en voor de rest blijft het dus geheim omdat het mij dus pijn doet als ik het vertel. Maar dat is van vroeger dus dat laat ik achter mij voor zo ver ik dat kan, ook al is het heel erg moeilijk omdat dat dus wel gebeurd is, maar wat er gebeurd is kun je niet meer terug draaien. Dus kun je het maar beter achter je laten, ook al zit het nog steeds in je hoofd en in je hart, maar door leuke dingen te doen denk ik er niet veel aan en wat heb ik er ook aan om er steeds maar weer aan te denken.

Ik ben al vanaf mijn geboorte een echte doorzetter, dat betekent dat ik de moed nog steeds niet opgeef, want ik weet hoe belangrijk het is

om te leven en om de moed niet te laten zakken, ook al heb ik soms zoiets van ik wou dat ik er niet meer was. Maar ik weet dat leven voor mij belangrijk is en daarom wil ik ook doorzetten, hoe zwaar het soms ook voor mij is. Als ik denk aan mijn familie en vrienden, dan weet ik waar ik voor doorzet en vecht en dan weet ik ook dat ik door wil vechten. Zonder de lieve God was het mij ook niet gelukt om door te gaan.

Het eerste boek van Lydia Bouman

Ik ben Lydia Bouman. Ik ben geboren op 18 september 1982 in Groningen met de ziekte Spina Bifida. Dit houdt in dat ik met een open ruggetje ben geboren.

Het leven wat ik doormaak is zwaar, maar dankzij mijn grote liefde is het leven dragelijk voor mij. Met Hem wil ik dan ook mijn hele leven verder en het liefste met de ware liefde die ik echt nooit meer kwijt wil mijn hele leven, omdat ik gewoon met Hem verder wil omdat het gewoon mijn ware liefde is en om dat ik mijn hele leven bij hem wil zijn voor altijd. Omdat hij de mooiste man is die ik ooit gezien heb. Daarom wil ik Hem ook nooit meer kwijt. Ik heb in mijn leven een heleboel meegemaakt waardoor ik mij geen raad meer weet hoe ik verder moet, maar dankzij mijn leven in de kerk en met het leven met vrienden en familie probeer ik er nog wat van te maken, ook al heb ik er wel moeite mee. Maar ik zet me er wel overheen, omdat ik het leven de moeite waard vind,

ondanks dat het wel zwaar is. Ik heb de ziekte Spina bifida. Ik ben meteen na de geboorte bij mijn moeder weggehaald. Dit omdat ik meteen geopereerd moest worden. Ze hebben toen stangen in mijn rug geplaatst, zodat mijn rug niet verder scheef zou groeien. Daarna hebben ze er 1 stang weer uit gehaald omdat die ene niet goed meer was voor in mijn rug. Dat heb ik zelf helaas niet in de hand ook al wil ik dit wel en ik moet er ook achter staan en ik sta achter hun als het moet en als het nodig is voor mijn gezondheid, maar dat is best wel moeilijk, ook al zet ik me er goed over heen.

Door de jaren heen ben ik al heel veel geopereerd aan verschillende dingen en het ergste van al die operaties was voor mij toch wel toen ik de troep in mijn keel had zitten en toen ik niet kon praten. Dat was voor mij het ergste, maar daar ben ik God zij dank goed uitgekomen. Dankzij de steun van mijn vader, moeder en mijn zus waar ik echt steun aan heb gehad en die ik nog steeds krijg van mensen om me heen die aan me denken en van me houden en ik van hun. Ook al laat ik het niet altijd merken, maar het is wel zo en eigenlijk moet ik het wel laten merken, want dan kan ik het ook uiten, ook al maak ik nu op dit moment moeilijke tijden door. Maar ik heb wel geleerd door de ervaring om door te

zetten en wat van mijn leven te maken, wat ik dus ook probeer te doen. Ik vind dat als ik niet maak wat er van te maken valt, het leven er niet mooier op wordt. Maar als alles over is, laat ik het niet meer gebeuren en als het wel weer gebeurt ga ik er weer voor knokken. Dan zal het ook weer moeilijk worden, maar daar kom ik ook wel weer overheen, want zo ben ik als het moet dan moet het.

De pijn die ik heb gehad toen ik de wond kreeg, is niet te beschrijven. Maar ik weet wel dat ik er niks van snapte, omdat ik daar geen gevoel had, maar toen ik de wond kreeg ben ik er van geschrokken dat ik ineens pijn kreeg onder in mijn rug. We zijn er nog steeds niet achter of het nu van mijn benen komt en daar probeer ik dus met behulp van de fysio achter te komen. Ik hoop dat daardoor heel veel duidelijk wordt voor mij en anderen, zodat het nooit meer gebeurt en dat ik gewoon weer mijn gewone leven kan opbouwen en verder kan met mijn leven en zo dat ik het niet weer krijg. Met behulp van dokters en chirurgen hoop ik er achter te komen wat er aan de hand is. Spina Bifida hebben is heel moeilijk, maar ik zet me er wel over heen omdat ik een heleboel heb om voor te vechten en ik wil ook vechten, hoe moeilijk ik het ook vind. Daarom vind ik het ook goed om

te vechten want ik weet waar ik het voor doe namelijk voor de ware liefde in mijn leven, voor mijn ouders en voor mijn zus en ook de man van mijn moeder. Dit is dus niet mijn vader, wat heel veel mensen denken. Mijn echte vader woont in Groningen. Daar heb ik ook gewoond als kind. Ik vond het daar leuk om te wonen. Ik heb daar ook samen gewoond met mijn eerste vriend. Dat was toen mijn vriendje en toen het uit ging, leerde ik de ware liefde kennen. En dat is nog steeds mijn ware liefde maar het is wel uit helaas. Ik hoop dat het ooit nog goed komt, want ik hou echt van hem. Het is niet voor niets mijn ware liefde. Wat ik bij hem voel, heb ik bij niemand anders gevoeld en het is een lekker gevoel. Een gevoel wat ik altijd wil blijven vast houden, ook als hij niet meer bij me terug komt. Maar ik hoop nog steeds van wel, omdat ik echt met hem verder wil. Het bijzondere daarvan is dat hij mij even laat vergeten dat ik gehandicapt ben en hij is gewoon iemand die kan lopen.

Willem en Bart zijn verliefd

Ze zijn al 10 jaar lang bij elkaar en toen Bart mij leerde kennen, was hij al heel snel aan mij gewend.

Ze woonden eerst aan de Hereweg en toen gingen ze verhuizen naar de Goorrecht-kade en

daar wonen ze nu al een poosje. Dat vind ik leuk voor hun en voor mij is het ook leuk omdat ik hem best wel lief vind. Daarom kunnen we het ook zo goed met elkaar vinden en dat was in het begin en dat is nu nog steeds zo.

We zijn nog nooit kwaad op mekaar geweest. Hij is gewoon lief en ik heb niet eens gevoelens voor hem, al mochten ze het denken.

In maart was mijn oma jarig en om naar Groningen te komen, moest er heel veel geregeld worden voordat ik feest kon gaan vieren. Maar dat was geen probleem om het voor mekaar te krijgen en ik had er ook heel veel zin in om en feestje te gaan vieren in Groningen. Ik bleef eerst een nachtje bij mij vader en Bart slapen voordat we naar Groningen gingen om het feest van oma te vieren en toen we daar aankwamen hing de vlag voor me uit omdat ze blij waren dat ik er was om het feest van mijn oma te vieren. Toen we er allemaal waren, liepen we naar het restaurant om te gaan eten en drinken en even later zaten we vol van het eten dus hoefden we geen toetje meer en dus ging mijn oma betalen en toen dat gebeurd was, konden we gaan en mijn vader bracht mijn oma even naar huis en wij gingen lopend naar huis en we waren bijna tegelijk thuis. Toen ik thuis kwam bij mijn vader wou ik meteen naar bed omdat

ik moe was en de volgende dag gingen we naar de kerk en iedereen kwam meteen op mij af om mij de begroeten en na de kerkdienst hebben we met een vriendin buiten staan kletsen. We hadden mekaar lang niet gezien en we vonden het leuk om even bij te kletsen en toen de taxi kwam, moesten we naar de Klaproos, waar ik vroeger woonde. Daar zijn we even geweest en toen ging ik weer terug naar Tilburg

Toen we terug kwamen, bleef mijn vader nog een nachtje bij me slapen om de volgende ochtend weer naar huis te gaan.

Op naar de volgende reis naar Groningen en dat is als mijn vader en de vriend van mijn vader 10 jaar bij elkaar zijn. Dan gaan wij met de rondvaartboot varen door Nederland. Daar kijken we nu al naar uit omdat we daar nu al zin in hebben en ik dus ook. Dan gaan we dus een rondvaarttocht doen ter ere van het 10 jaar bij mekaar zijn van mijn vader en de vriend van mijn vader. De rondvaarttocht is soms in de open lucht en soms niet in de open lucht. Dat vind ik heel erg mooi om te doen omdat we dan lekker rond kunnen kijken en kletsen omdat we mekaar al even niet hebben gezien en dat is dan wel eens fijn om lekker bij te kletsen en dat is soms nodig om op de hoogte te blijven van alles wat er gebeurt in Groningen. Ik wil dat natuur-

lijk wel bij houden nu ik er niet meer woon. Ik ben wel van plan om weer eens naar Groningen te gaan om mijn familie en vrienden weer op te zoeken omdat ik ze wel mis en zij mij ook. Ik denk dat dat na verloop van tijd wel went dat ik daar niet meer woon en dat vinden ze niet leuk dat ik van Groningen weg ben, maar daar wennen ze wel aan. Of ik ooit terug wil, moet ik nog even over nadenken, want ik mis mijn vrienden en vriendinnen wel in Groningen. Maar om daarom nu terug te gaan, vind ik nu ook weer zo wat. Ik zou het alsnog wel leuk vinden om terug te gaan, ook al is het maar voor even, want ik ga wel weer terug naar Tilburg. De rondvaartboot ging uiteindelijk niet met de rolstoel. Toen hebben we lekkere hapjes gemaakt en opgegeten en tv gekeken met vrienden die ik niet zo vaak zie, want ze komen van ver weg en ik ook en dat is best wel jammer. Als ik ze dan weer zie, is het wel weer fijn. Geloven is naar de kerk gaan en luisteren naar het woord van God en bidden en het heiligavondmaal. Dan helpt God je er wel bij ook al bid je niet en het is ook vrede op aarde, ook al heb je je dag even niet, want dat kan een keer gebeuren en dan is het de kunst om er weer bovenop te komen. Soms is dat door bidden en troost en soms ook niet.

Ik vind het belangrijk dat mensen zoals ik in God gaan geloven, ik zeg niet dat het moet, maar al je in God gaat geloven dan zal je zien dat God het beste met je voor heeft ook al voel je het niet. Maar op een gegeven moment als je aan het idee gewend bent, ga je het van zelf wel merken. Dan moet je de moed ook niet zo snel opgeven. Je moet het ook de kans geven om het geloof in je leven toe te laten ook al is het heel moeilijk en als je dan naar de kerk bent geweest dan zal je zien dat jij jezelf beter gaat voelen en dan is het ook de kunst om het vol te blijven houden. Dat is best wel moeilijk, maar ik weet dat er iemand is die mij beschermt, ook als het even niet goed gaat en dat is heel erg fijn. Soms is er ook een dag bij dat je merkt dat God er niet is en dat is dan niet fijn op dat moment, maar dan kom er ook wel eens een moment dat God je wel helpt en dan is dat fijn. Met mijn moeilijke tijd nu ik op bed lig, helpt Hij ook, ook al merk je het niet zo. We zijn tenminste koningskinderen van God en dat blijf je ook al ben je jong of oud. Hij is er altijd voor je. Soms lijkt het niet zo, maar dan is het wel zo. Als je je daar in verdiept zal je het ook zien wat de here Jezus voor je kan betekenen en ook al kun je het niet met eigen ogen zien, je zult het wel voelen in je hart en ook als je niet gelovig bent, maar dan zal

je het niet merken dat God wat met je doet. Het is ook mogelijk om op latere leeftijd gelovig te worden, maar dan moet je er wel achter staan en wat het met een iedereen doet, weet iedereen voor zichzelf en dat weet de ander dus niet. De zondagsschool waar ik bij zit, is voor mij weer een andere ervaring van geloven. Dat is wel leuk, maar het is toch anders dan gewoon in de dienst zelf zitten want dan leg je het op je eigen manier uit aan de kinderen en in de dienst leggen ze het uit in de grote mensentaal die de kinderen dan nog niet zo goed begrijpen. Dat vinden we dan helemaal niet zo erg dat we het op een andere manier moeten uitleggen. Het gaat er om dat zij het begrijpen en niet dat wij het dan op dat moment begrijpen dan als ze weer in de kerk komen en dan gaan we gewoon weer verder met de kerkdienst, heilig avondmaal vieren en dan bidden en mededelingen als ze er zijn en dan naar huis. Het grappige is dat God altijd met je mee gaat waar je ook heen gaat, dus je hoeft je nooit alleen te voelen in je hart en soms door je hele lichaam. Het is maar net hoe je het bekijkt en als je dan weer bij de kerk weg komt is dat een lekker gevoel want dan weet je dat je weer vrij bent van al je zonden en schulden en dat heet dus heilige avondmaal en dat is verbinding hebben met de here Jezus en dan ga je

rond bij de priester om de ouwel in ontvangst te nemen en dan ga je weer naar je plek en dan ga je in je zelf bidden en dan kun je ook tegen God zeggen wat je zelf wil zeggen en dat kan van alles zijn. Wat het is, kan voor iedereen verschillend zijn, van leuke dingen tot niet zo leuke dingen, maar bij de here Jezus kun je alles kwijt. Ook als je geen problemen hebt kun je toch bij Hem terecht. En soms is er een speciale kerkdienst. Dan gebeurt er iets van doop of heilige verzege-ling of de heilige waterdoop en dat gebeurt als je nog klein bent.

De tijd dat ik op bed lag

Het begon allemaal met een klein plekje op mijn stuit, maar helaas werd het plekje steeds een stukje groter waardoor ik op bed kwam te liggen. Omdat het steeds groter werd en omdat er op een gegeven moment een heel gat in zat waar ik toen ook aan geholpen moest worden. Natuurlijk zag ik er tegen op en hoe dichterbij de dag kwam hoe meer ik er tegen op begon te zien en toen het 1 keer zo ver was, was het ook zo weer gebeurd en achteraf denk je van had ik het maar niet zo spannend gevonden. Maar dat zeg je altijd achteraf.

Na de operatie werd ik weer wakker en toen lag ik aan het infuus en dat is geen pretje maar als die er dan weer uit is, dan kun je de beide handen weer gebruiken en dat is lekker. Als je een infuus hebt kun je je hand ook wel gebruiken, maar dat doen sommigen niet, want dat durven ze niet. Ze zijn dan bang dat het er weer uit valt en daarom gebruik ik mijn hand ook even niet als ik een infuus heb. Maar toen het infuus er weer uit was, kon ik beide handen weer gebrui-